

The History Keepers: The Storm Begins

Damian Dibben

Copyright © 2011 Damian Dibben

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Jake D Jones și păzitorii istoriei. Misiunea Veneția

Damian Dibben

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Justina Bandol

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DIBBEN, DAMIAN

Jake D Jones și păzitorii istoriei. Misiunea Veneția /
Damian Dibben; trad.: Cornelia Marinescu. – București:
Litera Internațional, 2017

ISBN 978-606-33-2125-2

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111-93-31=135.1

DAMIAN DIBBEN

JAKE DJONES ȘI PĂZITORII ISTORIEI

.

MISIUNEA VENEȚIA

Traducere din limba engleză de
CORNELIA MARINESCU

CUPRINS

1. Scara din monument	7
2. Biroul londonez	15
3. Corăbii și romburi	26
4. Fuga	34
5. Cină și atomiu	45
6. Istoria prinde viață	64
7. Castelul din mijlocul mării	73
8. Punct Zero	83
9. Cod purpuriu	97
10. Destinația: 1506	112
11. Giuvaierul Adriaticii	128
12. Singur în trecut	145
13. Umbra răului	162
14. Vești nedorite	173
15. Apare prințul întunecat	185
16. Întâlnirea din pădure	192
17. Stirpea diabolică	202
18. Trandafirul ecosez	213

19. Viața la țară	220
20. Oaspeții din Rusia	239
21. În cușca leului	247
22. Imperiul ascuns	259
23. Demascați	273
24. Surprize la castel	283
25. Cărți, șobolani, cataclism	291
26. Șerpi și scări	306
27. Cărțile ucigașe	324
28. Inevitabila eclipsă	334
29. Teribilul adevăr	347
30. Propuneri și promisiuni	365
<i>Mulțumiri</i>	377

SCARA DIN MONUMENT

Seara în care Jake Djones a aflat că părinții lui se pierduseră undeva în istorie a fost una dintre cele mai furtunoase seri consemnate vreodată de cronici. De pe vremea de mult uitatului uragan din 1703, Londra nu mai pomenise așa o grozăvie de vreme, asemenea torente de ploaie și rafale de vânt care să urle sălbatic.

Pe Tower Bridge¹, chiar în miezul furtunii, un bătrân automobil Bentley de culoare vinete își croia nesigur drum peste apele învolburate ale Tamisei, către malul dinspre nord. În ploaia torențială, farurile luminau cu faza lungă, iar ștergătoarele de parbriz băteau cu repeziciune.

În spatele mașinii, pe bancheta largă, tapițată cu piele, stătea, într-o stare de încordare nervoasă, un băiat – paisprezece ani, ten măsliniu, păr negru și cârlionțat și ochi negri, cu privire inteligentă. Purta uniformă de școală: jachetă, pantaloni negri și o pereche de pantofi din piele destul de scâlciți. Ținea lângă el ghiozdanul vechi, burdușit

¹ Renumit pod mobil din Londra, construit peste fluviul Tamisa (n.tr.)

cu cărți și caiete. Pe eticheta zdrențuită era scris cu litere aurii, groase, numele *Jake Djones*.

Ochii lui mari cercetau cele două siluete aflate dincolo de geamul ce despărțea spatele mașinii de locurile din față. În stânga stătea un gentleman cu aer arogant, îmbrăcat în costum negru, cu joben. Lângă el, cel care conducea purta uniformă de șofer. Vorbeau mai mult în șoaptă, însă Jake oricum nu putea auzi ce discutau, din pricina geamului.

Fusese răpit de cei doi străini cu numai o jumătate de oră în urmă.

Terminase orele și traversa grăbit Greenwich Park spre casă, când cei doi se iviră din umbra parcului, chiar în dreptul Observatorului Regal. Îi explicaseră că trebuie să-i urmeze, că este vorba despre ceva extrem de urgent. Când Jake se arătase reticent – fapt explicabil, de altfel – îi spusese că, odată ajunși la destinație, se va întâlni cu mătușa lui. Jake tocmai se întreba suspicios care era adevărul, când începuse să plouă – mai întâi doar câțiva stropi, apoi torențial, și bărbații trecuseră la acțiune. Șoferul îi pusese la nas o batistă; Jake inhalase o substanță cu miros puternic și înțepător și simțise că i se înmoaie picioarele. Când se trezise, nu mult după aceea, își dăduse seama că era prizonier pe bancheta din spate a acestei mașini luxoase.

Jake simți cum îl năpădește un val de panică. În clipa aceea, bubuitul unui tunet scutură din temelii Tower Bridge. Băiatul examinează interiorul mașinii. Era capitonată cu mătase de culoare închisă și se vedea că odinioară fusese o mașină luxoasă, chiar dacă acum vremurile acelea trecuseră. Portierele (pe care Jake încercase să le deschidă imediat ce își revenise din leșin, dar fără succes) aveau

mânere aurite. Se aplecă și privi mai atent la unul dintre ele. Avea la mijloc un desen complicat, imaginea unei clepsidre în jurul căreia se roteau două planete.

Cu fața ascunsă în umbră, bărbatul cu joben îl privi dezaprobat. Jake îi întoarse hotărât căutătura și rămase cu ochii ațintiți asupra celui alt până când chipul arogant se răsuci din nou către drumul ce se așternea înaintea lor.

Vechiul Bentley ieși de pe pod, se strecură prin labirintul de străzi din City¹ și urcă într-un final pe Fish Hill, oprind într-o piațetă așternută cu macadam, exact în umbra unei coloane înalte din piatră. Jake se uită în sus la construcția aceea: pornind de la baza solidă, în formă de pătrat, un stâlp uriaș din calcar, de un alb strălucitor, se avânta spre cerul furtunos. În vârf, care lui Jake i se părea că atinge cel puțin cinci sute de metri înălțime, se afla o urnă aurie, parcă în flăcări.

Jake își aminti imediat că mai văzuse o dată curiosul monument. El și părinții lui se întorceau dintr-o excursie nereușită la Temnițele Londrei (un strigoi stângaci alunecase într-o baltă de sânge fals, și cei de la Departamentul de Siguranță și Sănătate trebuiseră să aprindă luminile când dăduseră peste el din întâmplare). Tatăl lui Jake se entuziasmasse dintr-odată și începuse să-i povestească băiatului ce reprezenta acea construcție – că i se spunea *Monumentul*, că fusese ridicat de Sir Christopher Wren² pentru a comemora Marele Incendiu al Londrei și că în vârful lui aurit se putea ajunge pe o scară interioară, în spirală. Jake fusese fermecat

¹ Centrul istoric al Londrei, vechea cetate medievală (n.tr.)

² Faimos arhitect englez, proiectantul a peste cincizeci de biserici londoneze, între care catedrala Saint Paul (n.tr.)

și voise să se urce până sus, iar tatăl lui nu avusese nimic împotrivă, la fel de entuziasmat și el. Mama lui Jake însă, de obicei amuzantă și veselă, intrase brusc și inexplicabil în panică și insistase să plece cu toții acasă cât mai repede, ca să nu-i prindă ora de vârf pe drum. Jake fusese smuls de acolo, dar rămăsese multă vreme cu ochii la coloană.

Bărbatul cu joben ieși din mașină și își deschise umbrela. Trebuia să o țină vârtos ca să nu i-o zboare vântul din mână. Deschise portiera din spate și se uită fix în ochii lui Jake.

– Urmează-mă! Să nu-ți treacă prin cap să fugi!

Jake îl privi neîncrezător pe cel care îl răpise. Era îmbrăcat elegant: pe lângă jobenul negru și lucios, din mătase, purta guler alb, cravată neagră, un frac închis la culoare care îi venea perfect pe trupul suplu, pantaloni strâmți, cu dungi subțiri, și ghete imaculat lustruite. Avea un chip puțin obișnuit, cu nas acvilin, pomeți proeminenți și ochi negri, a căror privire neclintită trăda aroganța.

Un fulger străbătu cerul și asupra lor se abătu un alt val de ploaie împins de vânt.

– Mai repede! se răsti omul. Nu-ți suntem dușmani, fii sigur.

Jake își aruncă ghiozdanul pe un umăr și coborî prudent din mașină. Bărbatul îl apucă strâns de braț și ciocăni în geam, ca să-i atragă șoferului atenția. Geamul acționat electric se lăsă în jos.

– Du-te imediat și ia-o pe Majestatea Sa!

– Corect.

– Și nu uita de Miss St Honoré. O găsești la British Museum; la Secția Antichități Egiptene, probabil.

– Antichități Egiptene, încuviință șoferul cu obraji roșcovani.

– Și, Norland... ridicăm ancora peste o oră. Exact o oră, ai înțeles? Fără ocoluri pe la agenția de pariuri sau pe la vreo altă șandrama pe unde-ți faci tu veacul.

Luat peste picior, șoferul se zbârli, dar mască totul cu un zâmbet.

– E clar, ridicăm ancora într-o oră, zise el și închise geamul.

Lui Jake inima îi bătea de două ori mai tare. Se simți deodată copleșit de un val de adrenalină; își eliberă brațul cu o smucitură și o luă la goană de-a curmezișul pieței, cu viteză maximă.

Reacția bărbatului fu instantanee.

– Opriți-l! răcni el către un grup de funcționari care mergeau pe stradă către stația de metrou.

Vocea îi răsună atât de poruncitor, încât oamenilor nici măcar nu le trecu prin minte că băiatul ar putea fi nevinovat. Strânseră rândurile ca să-l intercepteze, dar Jake se răsuci pe călcâie, schimbă direcția și se izbi direct de bărbatul cel înalt. Când fruntea lui intră în coliziune cu falca acestuia, se auzi un trosnet răsunător.

Jake reuși să rămână în picioare, dar cel care îl urmărea nu fu la fel de norocos: se bălăbăni pe spate, își pierdu echilibrul, umbrela îi decolă, iar ochii i se dădură peste cap, urmați de picioroangele subțiri. Bărbatul zbură prin aer și ateriză într-o băltoacă mare și plină de noroi. Jobenul i se rostogoli până la baza Monumentului. Cu coada ochiului, Jake văzu cum umbrela își ia zborul spre ceruri, îndreptându-se spre cupola catedralei Saint Paul.

Fără să mai țină cont de propriile-i temeri, se repezi spre grămada amestecată de mădulare și haine mânjite. Șoferul ieșise și el din mașină, cuprins de panică; funcționarii rămăseseră încremeniți în drum.

Jake privi în jos la silueta nemișcată.

– Ați pățit ceva? Întrebă, temându-se de ce e mai rău.

În ciuda tinereții, vocea lui avea o tonalitate gravă și plină.

În fine, bărbatul mișcă din cap. Fără să-i mai pese acum de ploaia care cădea neîncetat, se ridică și, cu o mișcare amplă și lipsită de vlagă, își netezi înapoi spre spate părul căzut pe frunte.

Jake scăpă un suspin de ușurare.

– Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că sunteți în spatele meu. Vă simțiți bine? Întrebă el iar, în șoaptă, oferindu-i omului o mână ca să-l ajute să se ridice.

Acesta nu luă în seamă gestul și întrebarea băiatului și se adresă în schimb șoferului:

– Ce mai aștepți? Repet, ridicăm ancora peste o oră! Ţuieră el, înainte de a se răsti înveninat la grupul de funcționari care se holbau. Ce, le strigă el, n-ați mai văzut niciodată un om căzând?

Tonul lui, suficient de neprietenos, alungă grupul, iar oamenii se risipiră. Între timp, șoferul revenise la mașină și pornise motorul. Automobilul se urni și dispăru după colțul străzii, lăsându-i pe Jake și pe răpitorul lui singuri la baza coloanei. Nu se știe din ce motiv, lui Jake îi pierise dorința de a mai fugi. Ridică de jos jobenul bărbatului, îl netezi și i-l întinse cu un surâs nesigur.

– Ți-am spus că nu-ți suntem dușmani, mormăi omul, scrâșnind printre dinți, apoi se ridică în picioare, smulse

jobenul din mâna băiatului și și-l așează înapoi pe cap. Dacă nu mă crezi, continuă el, o să te lămurească mătușa ta, când o să vină.

– Mătușa mea...? repetă Jake, clătinând din cap. Ce legătură are ea cu toate astea?

– Explicațiile mai târziu. Acum urmează-mă!

Bărbatul se îndreptă spre baza Monumentului, scoase din buzunarul vestei o cheie mare și o vârî într-un orificiu ascuns în piatră. Jake se întreba ce naiba face. Apoi zări muchiile abia vizibile ale unei uși – o ușă secretă, situată chiar la baza giganticei coloane.

Lunganul răsuci cheia și ușa din piatră se deschise cu un zgomot surd. Interiorul era luminat de pâlpâitul unei lumânări. Neliniștea lui Jake fu pe dată înlocuită de fascinație. Își lungi gâtul ca să privească înăuntru și văzu o mică încăpere, din mijlocul căreia cobora spre adâncuri o scară veche din piatră, în spirală.

– Repede! Repede! se răsti la el bărbatul. Intră și vei afla răspuns la tot ce vrei să știi. Inclusiv unde sunt părinții tăi.

Jake se făcu livid.

– Pă... părinții mei? se bâlbâi el. Ce s-a întâmplat cu părinții mei?

– Urmează-mă și ai să afli, fu singurul răspuns pe care îl primi.

Jake clătină din cap și rămase pe loc, sfidător și nemișcat. Trase adânc aer în piept și, cu o voce cât putu el de gravă și de amenințătoare, zise:

– M-ați răpit din Greenwich Park, m-ați înghesuit într-o mașină – pentru asta puteți să fiți arestat de douăzeci

de ori. Acum vreau niște răspunsuri! În primul rând, ce știți despre părinții mei?

– Omul își dădu ochii peste cap.

– Dacă renunți să mai stai în ploaie și îmi îngădui să mă schimb de costumul acesta distrus, spuse el, arătând înspre ruptura care se căsca într-o parte a fracului, am să-ți explic.

– Dar cine sunteți? insistă Jake cu încăpățănare.

– Numele meu, răspunse omul, inspirând profund ca să se calmeze, este Jupitus Cole. Nu am nici cea mai mică intenție să-ți fac rău. Ba, dimpotrivă, încerc să te ajut. Am fost siliți să te răpim, pentru că ești mai în siguranță dacă vii cu noi. Ei, acum vrei, te rog, să coborâm împreună?

Adevărul este că spiritul de aventură al lui Jake fusese stârnit – de omul excentric din fața lui, de ușa secretă, de fascinația treptelor care coborau în adâncuri. Dar băiatul nu cedă.

– Nu înțeleg, ce e acolo, jos?

– Biroul este jos. *Biroul!* izbucni Jupitus, cu ochii pironiți asupra lui. Vino și ai să vezi! E o chestiune de viață și de moarte, înțelegi? De viață și de moarte.

Ceva din atitudinea lui solemnă și hotărâtă îl făcea convingător. Ținu ușa deschisă pentru Jake.

– Poți să pleci oricând dorești, dar îți garantez că va fi ultimul lucru pe care o să vrei să-l faci.

Jake se uită prin încăpere și privi în josul scărilor. Nu-și mai putea reține curiozitatea.

– Ar trebui să mă caut la cap, că nu sunt în toate mințile, bombăni el și pași înăuntru.

Cu o izbitură răsunătoare, ușa se închise în urma lor.

– Acum urmează-mă! rosti Jupitus în șoaptă și începu să coboare.

BIROUL LONDONEZ

Jupitus porni în josul scărilor, stârnind în jur ecou de pași. Jake venea în urma lui. Din loc în loc, pe scară ardeau pâlpâind niște lămpi cu gaz, care își aruncau lumina asupra unei serii de fresce vechi. Deși spălăcite și în ruină, picturile înfățișau scene din toate marile civilizații ale istoriei, din Egipt până în Asiria și în vechea Atenă, din Persia la Roma și Bizanț, din India antică la otomani și în Europa medievală. Jake era fermecat de chipurile de regi și de eroi, de impresionantele procesiuni, bătălii și călătorii ilustrate.

– Au fost pictate de Rembrandt, îi explică Jupitus pe un ton impasibil, în 1667, când Biroul din Londra s-a mutat aici. Ai auzit de Rembrandt?

– Cred că da... răspunse Jake, timid.

Jupitus îi aruncă una din privirile acelea arogante.

– Adică, vreau să spun că-mi plac mult picturile, se trezi Jake justificându-se. Tablourile astea vechi, din care îți poți imagina cum se trăia pe atunci.

Fu chiar el surprins să se audă spunând asta. Adevărul era că îi plăceau cu adevărat tablourile vechi, dar era obișnuit

să țină secret acest lucru, pentru că simțea că majorității prietenilor lui de la școală – ca și tuturor dușmanilor pe care îi avea – le lipsea un anume gen de sensibilitate. Jake, dimpotrivă, se furișa adesea de unul singur în Galeriile Dulwich, se apropia de tablouri și, cu ochii închiși, se închipuia acolo, în acele vremi de odinioară. Nu de puține ori, câte un paznic lipsit de amabilitate îi spunea să se îndepărteze de tablou. Jake îl aștepta să dispară și apoi se cufunda din nou în lumea lui.

Ajunseră la capătul scărilor și dinaintea lor se înălță o ușă masivă. În centrul ei, gravat în alamă, era același desen pe care Jake îl văzuse în mașină – clepsidra cu planetele rotindu-se în jurul ei. Părea o inscripție veche, dar lui Jake îi amintea, de asemenea, de o diagramă pe care o studiasse la fizică, aceea a electronilor care gravitează în jurul nucleului unui atom.

Jupitus îl privi solemn.

– Puțini sunt cei care ajung în fața acestei uși. Iar ace-lora, viața li se schimbă definitiv. Asta, ca să fii pregătit.

Fără să vrea, băiatul înghiți în sec.

Jupitus deschise ușa cu o smucitură și amândoi pășiră înăuntru.

– Revin și eu imediat, zise Jupitus. Până atunci, așază-te aici și nu sta în drum.

Îi arătă un scaun de lângă ușă, apoi străbătu camera cu pași mari și pătrunse într-un cabinet.

– Mai avem cincizeci de minute, toată lumea! anunță el și trânti ușa în urma lui.

Ochii lui Jake se aprinseră de mirare.

Ca aspect și dimensiuni, încăperea semăna oarecum cu o mare bibliotecă de pe timpuri. Nu una publică, așa cum

era biblioteca locală din Greenwich, unde mergea Jake, ci una pentru care ai fi avut nevoie de invitație specială ca să o poți vizita și să-i studiezi cărțile vechi și valoroase. Avea două etaje în înălțime și pe fiecare latură erau scări în spirală, care duceau la platforma de la mezanin, unde tronau rafturi peste rafturi de tomuri vechi. Sus, la ultimul nivel, deasupra rafturilor cu cărți, se aflau lucarne, separate de menouri¹, care zăngăneau și șuierau din pricina furtunii.

O imensă masă din lemn se întindea în lungul întregii încăperi, luminată de licărul verzui al unor lămpi. Pe ea erau întinse tot felul de hărți, tabele, manuscrise, planuri și grafice. Printre acestea se aflau din loc în loc niște globuri terestre – poate cele mai fascinante obiecte din încăpere.

Locul mustea de activitate. Câțiva bărbați, îmbrăcați în uniforme ce păreau marinărești, împachetau în grabă, dar grijulii, diferite lucruri în niște lăzi de lemn.

Cu ghiozdanul încă aninat pe un umăr și fără să țină cont de îndemnul lui Jupitus de a se așeza, Jake păși precaut spre masa lungă din lemn, ca să examineze unul dintre globuri. Era poate cel mai vechi obiect pe care îl văzuse vreodată. Numele țărilor erau înscrise de mână, cu caractere învechite. Jake se aplecă să privească mai de aproape. Găsi Marea Britanie, un giuvaier al Mării Nordului. Sub ea, Spania acoperea o zonă întinsă, aproape de dimensiunile Asiei. În centrul Spaniei era înfățișată figura decolorată a unui rege cu chip autoritar. În America nu erau desenate decât păduri și munți. Jake se apropie și mai mult. În josul

¹ Bară de piatră, în arhitectura gotică și a Renașterii, care compartimentează deschiderea unei ferestre (n.tr.)